

Marmortrappe, der førte ned til Vandet mellem Rosenbuskader, løb og krøb de mindre og mindste Børn op og ned i hvide Dragter og store Solhatte. Det var midt i Blomstrings-tiden. Buskene blussede af Farver, og ved hvert Vindpust gled en Vellugtsbølge henover Kaffeboardet og blandede sig med Duften af Philip Salomons Havannacigar.

Der var ingen andre Fremmede end Husvennen, Hr. Eybert, som Dagen i Forvejen var kommen hjem fra sin aarlige Bade-rejse med en ny, umærkelig lille Isseplade fra Gossec i Paris.

Den fyrretyveaarige Mand tog sig helt ungdommelig ud, som han sad der, brunet af Sydfrankrigs Sol, og fortalte om sine Alpeudflugter og om fælles Bekendte, han havde truffet undervejs. Philip Salomon, der havde rykket sig lidt bort fra Boardet for at gennemløbe Aftenaviserne, indskød nu og da et Spørgsmaal eller meddelte Ivan en Børsnyhed. Uden Vanskelighed fulgte denne Mand to-tre forskellige Samtaler samtidig med, at han multiplicerede femcifrede Tal i Hovedet og opskrev Facit et eller andet Sted i sin Hukommelses mægtige Kopibog. Og alligevel var der ingen af dem alle, der mere bevidst end han nød Aftenens Fred og Rosenduft og det hele Hjemmelivs Tryghed og Glæde.

Nanny var ikke hjemme. Umiddelbart efter Boardet var hun taget bort for sammen med en Veninde at overvære en Sommerkoncert paa Klampenborg, hvortil hun var bleven indbudt af Dyhring — Journalisten.

Ved Otte-Tiden dukkede Per pludselig op. Han var i slet Lune. Tvunget af Nøden og i Grunden uden at vente noget-somhelst Resultat deraf havde han om Formiddagen opsøgt den Overretssagfører Griesmann, til hvem Hr. Delft med saa mystiske Ord havde henvist ham; og til sin Forbavselse havde han straks faaet udbetalt en større Sum alene ved at nævne sit Navn og udstede en Kvittering. Men til Trods for, at han herved for lang Tid var bleven befriet for den eneste, virkelige Sorg, han endnu kendte og anerkendte, var han gaaet utilfreds og urolig hjem. Med en Fornemmelse af paa uværdig Maade at have solgt sig havde han laaset Seddelbunkerne inde i sin Kommodeskuffe uden engang at ville eftertælle dem.

Synet af den hjemvendte Medbejler, som sad der forynget ved Jakobs Side, forbedrede ikke hans Sindsstemning. I den